

צור ארליך

המטמון והליכוד

וזה דבר המטמון שבמנוסה הטמון,
והשע עשרה מאות, ממרד בר כוכבא,
שכב בארנז בד במערה טחוכה
שבסדמי פתחה הבחין כבר גדעון מן.

ואיש המערות פרופסור עמוס פרומקין
בחקר צפונותיה הכלואות החל,
ובעז לנגפורד אל החשק השתחל
בשליחותו ראשון ולא ידע עוד כלום כי

איש לא הרהיב נחש ששם, בסתר סלע,
סלעים ודיגרים רבים כל כך ישישו
בכתבת "חרות", שדוקטור בעז זיסו
והפרופסור אשל פענחו לפלא:

חרות ירושלים, בכתבת הניגית,
במערת מפלט ששום שודר ענתיקות
לבוז את אוצרותיה חרש לא יספיק עוד:
מטמון לאין שני, מזכרת ציונית גיד
שזה דברה היום וזאת אשר תגיד:

אני פלטה, נינים.
שריד ממנוסה.
אני שבעת שנים.
שבעה ומנסה.

בהשתרר צריז,
בהתנפה רומא,
הסתרתני בתריז
סלעים וראשי רמת.

נשקי אינו הלוד.
נכון הוא לפעולה
מערב הגלות
עד שחר הגאלה.

כן, הוא תמיד פועל.
תמיד המשואה היא
חרות לישראל -
חרות ירושלים.

לחוששים ממרד
השואלים את פי
אני תמיד אוקרת
שהחשש מקפיא.

שהחשש מרדים.
שאין זה מיתר
לזכר שיש מורדים,
לזכר שיש ביתר.